

כ"ו. ואח"כ שמו"ע הוא בח"י הביטול דאצי בבחי' השתחוואה כ"ו. וכמו"כ
הוא בכללות עבודה האדם, דהחלית העבודה היא בבחי' הודאה לכל שמודה
שהאמת כן הוא אף שאינו משיג עדיין, כי אינו שייך להשגת דבר מה לידע
אמיתית הדבר כ"א להודות לכל (וכמו"ש בחו"ה בהקדמה בענין הוצד לעזר
כ"ו, דחלתי צ"ל הקבלה ואח"כ חכמת המצפן כ"ו יע"ש). ואם בחולתי
עבודתי יתחיל בהשגה והתבוננות לא ידע את הדברים לאמיתותן רק ישעה
א"ע, העבודה לא תהי' אמית' כ"ו (והיינו גם אם הענינים יודעים לו ע"י
הלימוד כ"ו, הרי יודע לענין ההתבוננות הוא שירוגש אצלו הענין האלקי
במחז ויאיר אצלו עד שיבוא לידו התפעלות והתעוררות הלב כ"ו וכמו"ש
במ"א (בקונס' התפלה). ובהחלתי העבודה אינו ללי מוכשר לזה עדיין שירגיש
ענין אלקי כ"ו. כ"א צ"ל חלתי העבודה בבחי' הודאה לכל, שזהו בבחי' הנחת
עצמותו מצד הידיעה באמיתית הדבר שכן הוא האמת לא ע"ש הטעם והשגה
כ"ו, והגם שהביטול אינו בבחי' חיות ובבחי' התפעלות, והיינו בבחי' אורי
וחיות פנימי כ"ו, מ"ג ה"ו בבחי' הנחת עצמותו, שזהו הודאה יותר מבהעבודת
שע"ס טעם ודעה כמ"ש במ"א. והעבודה כפועל בזה הוא להיות סופ"ר וע"ס
במ"ג כמ"ש בסמוך. ועי"ן נעשה כלי מוכשר שיעלה ויגיע למדרג' עליונות
בעבודה כ"ו). וזהו שתחלתי העבודה צ"ל בבחי' נמש (לכ"ו * זאת מה שבראש
בראשון צ"ל ענין שבו עמד ובוית אביך, היינו לצאת ממעמדו ומצבו הראשון
ומתרגילות, שזהו הקדמה כללית שבלעדי זאת א"א להיות שום עבודה כ"ו. אך
זהו במעלת ומדרג' העבודה צ"ל חלתי בחי' נמש שזהו הביטול דהודאה כ"ו.
והעיקר הוא הנוגע למעשה כפ"מ להיות סו"מ וע"ס בפ"מ. ולהחזיר בכל
דקדוק קל ואף שהוא בדרך כפ"י והנחת יכריח א"ע בכל פרט כ"ו, ואח"כ